Nico ter Linden

TOBIÁŠ

Marika Bumbálková

Eman

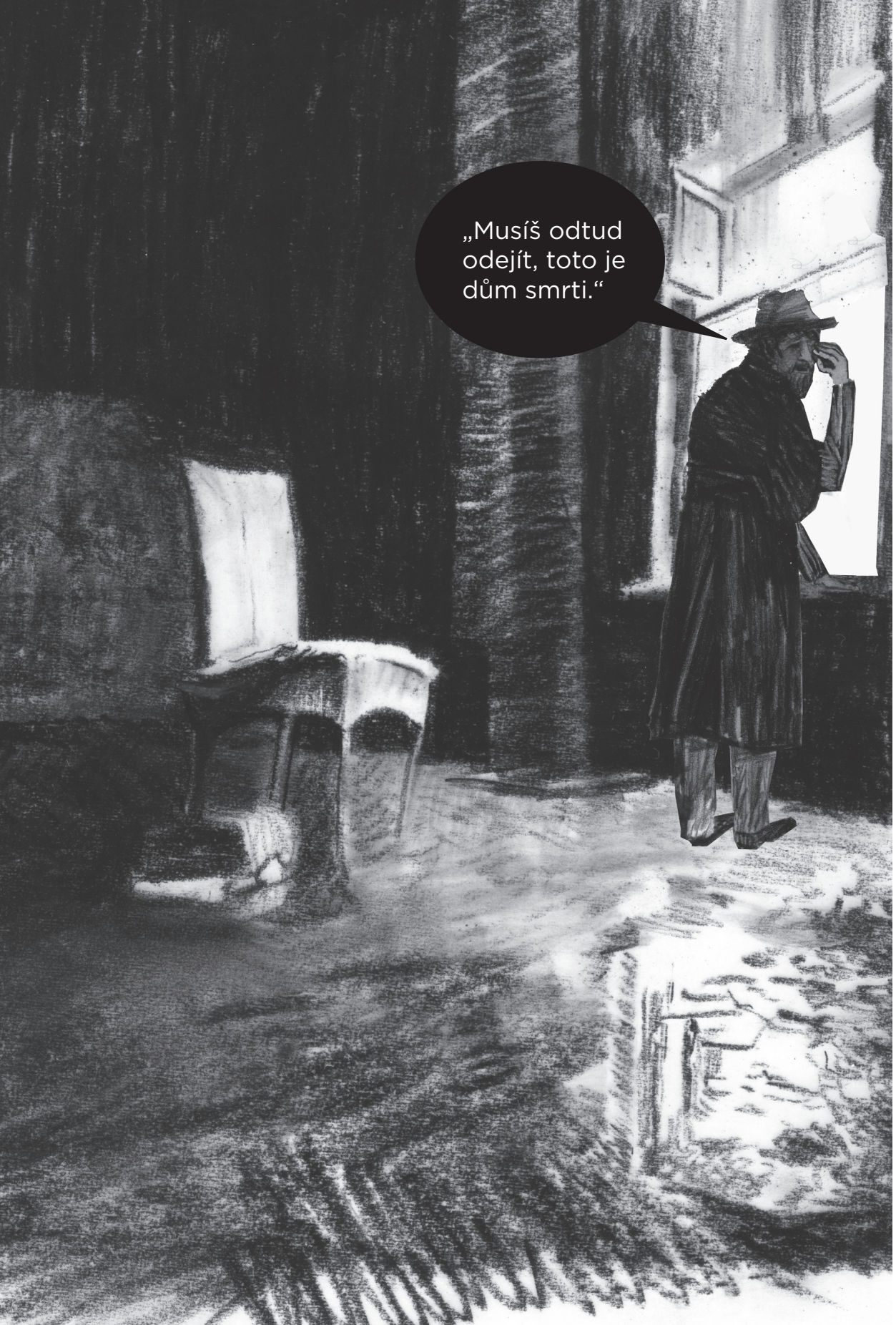

Na cestě

Tóbit si říkal: „Teď zemřu. Požádal jsem o to Hospodina. Proto se to už jistě brzy stane.“
„Tobiáši.“
„Ano, tatínku.“
„Musíš odtud odejít, toto je dům smrti. Já i matka jsme už staří a unavení a já jsem oslepl. Odejdi odtud a vydej se vlastní cestou.“
Tobiáš se vyděsil. Nevěděl, co na to říct.
„Nebudu už dlouho žít, chlapče,“ pokračoval Tóbit. „Ale než zemřu, chci ti říct, aby ses vypravil do Médie, daleko odtud. Tam jsem svému příteli Gabaelovi svěřil do úschovy velký poklad, deset talentů stříbra. Je pro tebe, až tu nebudu.“
„Tiše, tatínku, to neříkej. Jsi ještě moc mladý na to, abys zemřel. A navíc… takovou dalekou cestu si nedovedu představit. Bojím se, že bych zabloudil. Cesta je dlouhá a nebezpečná.“
„Přesto jdi, můj synu. Vezmi si s sebou průvodce, abys nebyl sám.“

Tobiáš se tedy vydal hledat průvodce.
Na náměstí uviděl nějakého cizince.
„Odkud přicházíš?“ zeptal se ho.
„Z… eh… jsem z Izraele. Hledám tu práci.“
„Ach tak. Uměl bys mi ukázat cestu do Médie?“
„Jistě, tam to dobře znám. Pročpak?“
„Můj otec mi uložil, abych se tam vydal. Ale bojím se, že zabloudím. Hledám tedy průvodce. Chceš jím být ty? Dobře ti zaplatím.“
„Rád. Doprovodím tě do Médie.“

Rozloučili se s Tóbitem a Annou.
„Bůh vám žehnej,“ popřál jim Tóbit.
„Máš s sebou dost oblečení?“ starala se Anna.
„Smím jít s vámi?“ zaštěkal Tobiášův pejsek.
„Sbohem,“ políbil Tobiáš rodiče na rozloučenou.
„Nedělejte si starosti,“ dodal průvodce.
A pak vyrazili na cestu. Pejsek směl jít s nimi.

Tóbitův dům najednou podivně ztichl. Tobiáš byl pryč. Pes

Uměl bys mi ukázat cestu do Médie?
Jistě, tam to dobře znám.